

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (девети състав)

8 май 2019 година *

„Преюдициално запитване — Социална политика — Прехвърляне на предприятия — Директива 2001/23/ЕО — Член 1, параграф 1 — Приложно поле — Критерии за преценка на прехвърлянето — Прехвърляне на клиенти — Прехвърляне на всички финансови услуги от банка на инвестиционен посредник с изключение на персонала“

По дело C-194/18

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от *Vrhovno sodišče* (Върховен съд, Словения) с акт от 20 февруари 2018 г., постъпил в Съда на 19 март 2018 г., в рамките на производство по дело

Jadran Dodič

срещу

Banka Koper,

Alta Invest,

СЪДЪТ (девети състав),

състоящ се от: К. Jürimäe, председател на състава, D. Šváby и N. Piçarra (докладчик), съдии,

генерален адвокат: G. Hogan,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за г-н Dodič, от M. Vlatnik и M. Dodič, юристи,
- за Европейската комисия, от M. Kellerbauer и B. Rous Demiri, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

* Език на производството: словенски.

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 1, параграф 1 от Директива 2001/23/ЕО на Съвета от 12 март 2001 година относно сближаването на законодателствата на държавите членки във връзка с гарантирането на правата на работниците и служителите при прехвърляне на предприятия, стопански дейности или части от предприятия или стопански дейности (ОВ L 82, 2001 г., стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 20).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор на г-н Jadran Dodič с Banka Koper и Alta Invest относно законосъобразността на прекратяването на неговия трудов договор.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Съображение 3 от Директива 2001/23 подчертава, че е „[н]еобходимо [...] да се осигури закрила на работниците и служителите при смяна на работодателя, в частност за да се гарантират техните права“.
- 4 Член 1, параграф 1 от тази директива предвижда:
 - „а) Настоящата директива се прилага към всички прехвърляния на предприятия, стопански дейности или обособени части от предприятия или стопански дейности на друг работодател в резултат на юридическо прехвърляне или сливане.
 - б) Съгласно буква а) и следващите разпоредби на настоящия член по смисъла на настоящата директива прехвърляне е налице, когато има прехвърляне на стопански субект, който запазва своята идентичност, което означава организирано групиране на ресурси с цел извършване на стопанска дейност, независимо от това дали дейността е основна или спомагателна“.

Словенското право

- 5 Член 73, параграф 1 от Zakon o delovnih razmerih (Закон за трудовите правоотношения) (Uradni list RS, n° 21/13, наричан по-нататък „ZDR“) гласи:

„Ако в резултат на юридическо прехвърляне на предприятие или на част от предприятие въз основа на закон, друга нормативна разпоредба, правна сделка или въз основа на влязло в сила съдебно решение, или в резултат на сливане или разделяне е налице промяна на работодателя, договорните, както и другите права и задължения, произтичащи от трудовото правоотношение, които имат работниците или служителите към датата на прехвърляне при работодателя прехвърлител, се прехвърлят на работодателя приобретател“.

- 6 Член 88, параграф 1, първа алинея от ZDR предвижда:

„Основанията за обикновено прекратяване на трудов договор от страна на работодателя са следните:

Отпадане на необходимостта от изпълнение на определени задачи при условията, предвидени в трудовия договор, поради причини от икономически, организационен, технологичен, структурен характер или подобни причини, свързани с работодателя“.

7 Съгласно член 89, параграф 1, седма алинея от ZDR:

„[...] за неоснователно правно основание за обикновено прекратяване на трудов договор се счита и промяната на работодателя по смисъла на член 73, параграф 1 от настоящия закон“.

8 Член 159, параграф 1 от Zakon o trgu finančnih instrumentov (Закон за пазарите на финансови инструменти) (Uradni list RS, n° 108/10, наричан по-нататък „ZTFI“) уточнява приложимите правила, когато „общото събрание на инвестиционния посредник вземе решение за прекратяване на дейността на инвестиционния посредник и за откриване на производство по ликвидация или за промяна в дейността по инвестиционно посредничество в смисъл, че той няма повече да осъществява инвестиционни услуги и дейности“.

9 Член 159, параграф 3 от ZTFI предвижда:

„В посочения в параграф 1 от настоящия член случай инвестиционният посредник трябва:

1. да извърши всички действия, необходими за целите на прехвърлянето на:

- управляваните от него финансови инструменти и други активи на клиентите,
- поддържането на сметките на безналичните финансови инструменти на клиентите, и
- другите услуги, които предоставя на клиентите,

на друго лице, което по смисъла на член 32 от настоящия закон, е лицензирано в Словения да предоставя инвестиционни услуги и дейности;

2. да гарантира, че посоченото в точка 1 от този параграф лице ще поеме:

- цялата документация във връзка с инвестиционните услуги и дейности, която инвестиционният посредник е трябвало да поддържа, и
- всички задължения и отговорности на инвестиционния посредник във връзка с воденето и съхраняването на тази документация, както и с достъпа до нея“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

10 На 23 декември 2011 г. Banka Korper приема решение да прекрати осъществяването на инвестиционни услуги и дейности, както и на инвестиционно посредничество.

11 На 27 юни 2012 г. тя сключва с Alta Invest договор за прехвърляне съгласно член 159 от ZTFI, който предвижда, че първото дружество прехвърля на второто управляваните от него финансови инструменти и другите активи на клиенти, поддържането на сметките на безналичните финансови инструменти на своите клиенти, останалите инвестиционни и спомагателни услуги по смисъла на ZTFI, както и архивите, а именно документацията относно инвестиционните услуги и дейности, която е трябвало да поддържа за посочените клиенти. Освен това е уговорено, че Banka Korper ще извършва дейност като обвързан агент на Alta Invest.

12 През юли 2012 г. Banka Korper информира клиентите, на които предоставя услуги като инвестиционен посредник, че прекратява тази дейност. Във връзка с това тя изрично им указва, че е възможно да се обърнат към Alta Invest, като им предлага специални предимства в тази връзка като поемане на разходите им по прехвърляне. Banka Korper също информира клиентите

си, че мълчанието им ще се тълкува като съгласие за прехвърлянето им към Alta Invest. Действително 91 % от клиентите на Banka Korper се насочват към Alta Invest, като повечето правят изрично волеизявление, че по-нататък желаят да бъдат обвързани с него.

- 13 Впоследствие Banka Korper е изключена от търговията на борсата в Любляна (Словения) и централната банка на Словения приема решение, с което ѝ разрешава да извършва инвестиционни посреднически услуги като обвързан агент.
- 14 На 17 септември 2012 г. Banka Korper приема нов правилник за оптимизиране на работните места, с който закрива отдела за инвестиционни услуги, и по-специално длъжностите на борсовите агенти.
- 15 В резултат от това трудовите договори на всички служители в отдела за инвестиционни услуги на Banka Korper са прекратени поради икономически причини, включително безсрочния трудов договор, сключен с г-н Dodić за работа като борсов агент на 30 юни 2011 г. и прекратен на 11 октомври 2012 г.
- 16 Междувременно Banka Korper предлага на всички служители в този отдел за инвестиционни услуги да сключат нови трудови договори на други длъжности.
- 17 Г-н Dodić не приема предложението, тъй като счита, че предложената работа не го удовлетворява. Впоследствие оспорва уволнението си пред словенските съдилища и иска да бъде възстановен на работа в Banka Korper или в Alta Invest. Според него Banka Korper е прехвърлила дейността си по инвестиционно посредничество на Alta Invest по смисъла на член 73 от ZDR, който транспонира в словенската правна уредба член 1, параграф 1 от Директива 2001/23. Следователно по силата на прехвърлянето, предвидено с договора за прехвърляне от 27 юни 2012 г., дейността, свързана с инвестиционни услуги, продължавала да се осъществява в рамките на Alta Invest с оперативните звена и мрежите на Banka Korper.
- 18 Пред посочените юрисдикции Banka Korper твърди, че след като взема решение да прекрати предоставянето на инвестиционни посреднически услуги на своите клиенти, съгласно член 159 от ZTFI тя е била задължена да прехвърли сметките им с безналични финансови инструменти на други юридическо лице, лицензирано да предоставя същите услуги в Словения. Тя подчертава, че прехвърлянето не се отнася нито за служителите, нито за помещенията, нито за средствата за работа, както и че нейните клиенти са имали възможност да изберат новия си доставчик на инвестиционни услуги.
- 19 Също така Alta Invest сочи, че договорът за прехвърляне е пряка последица от прилагането на член 159 от ZTFI.
- 20 Националният първоинстанционен съд постановява, че не са изпълнени условията за прехвърляне на предприятие, тъй като липсва запазване на идентичността на предприятието от икономическа или функционална гледна точка. Той подчертава, от една страна, че договорът за прехвърляне, сключен между Banka Korper и Alta Invest, не предвижда прехвърляне на никакви вещи, права или служители и от друга страна, че клиентите свободно са избрали да прехвърлят финансовите си инструменти на Alta Invest „или всеки друг инвестиционен посредник“. При тези условия прехвърлянето по силата на споменатия договор не може да се окачестви като „прехвърляне на предприятие“ или на „част от предприятие“ по смисъла на член 1, параграф 1 от Директива 2001/23.
- 21 Въззивният съд също приема, че не е налице прехвърляне на предприятие по смисъла на член 1, параграф 1 от Директива 2001/23, тъй като договорът за прехвърляне, сключен между Banka Korper и Alta Invest, не води до промяна на работодателя по смисъла на тази разпоредба. Този съд счита за определяща липсата на прехвърляне на клиенти от първото на второто

предприятие. В това отношение той уточнява, че не е достатъчно, че почти всички клиенти всъщност са решили да се насочат към Alta Invest, за да се направи извод за наличие на „прехвърляне на предприятие“ по смисъла на Директива 2001/23. Освен това според същия съд липсата на прехвърляне на предприятие се потвърждава и от това, че Banka Koper е продължила да извършва инвестиционно посредничество, по-специално за Alta Invest.

- 22 Г-н Dodič подава ревизионна жалба срещу последното решение пред запитващата юрисдикция, като изтъква по-специално, че прехвърлянето на финансовите инструменти от 91 % от клиентите на Banka Koper към Alta Invest позволява да се направи извод за наличието на прехвърляне на предприятие.
- 23 Посочената юрисдикция отхвърля жалбата, поради това че прекратяването на инвестиционната посредническа дейност, упражняването на инвестиционна посредническа дейност като обвързан агент и липсата на прехвърляне на материални средства, на служители или на организационната структура не позволяват да се направи извод за наличието на „прехвърляне на предприятие“ по смисъла на Директива 2001/23. Тя също подчертава свободния избор на клиентите на Banka Koper, както и правното задължение на това предприятие да осигури приемственост в защитата на правата на своите клиенти, като прехвърли цялата документация на друг инвестиционен посредник, ако клиентите не предприемат действия след съобщението за преустановяването на нейната дейност.
- 24 Г-н Dodič подава конституционна жалба до Ustavno sodišče (Конституционен съд, Словения), като твърди явно погрешно и произволно тълкуване на Директива 2001/23 и немотивирано отхвърляне на искането му за отправяне на преюдициално запитване до Съда. Посоченият съд отменя решението на Vrhovno sodišče (Върховен съд, Словения) и му връща делото за ново разглеждане. Конституционният съд приема по същество, че запитващата юрисдикция не е отговорила на въпросите на жалбоподателя относно наличието на „прехвърляне на предприятие“ по смисъла на Директива 2001/23.
- 25 В рамките на повторното разглеждане на това дело запитващата юрисдикция изпитва съмнения дали при обстоятелствата по случая е възможно да се приеме, че е налице „прехвърляне на предприятие“ по смисъла на член 1, параграф 1 от Директива 2001/23.
- 26 Тя подчертава най-напред, че прехвърлянето на финансовите инструменти и другите активи на клиентите, на воденето на сметките за техните безналични финансови инструменти, на останалите инвестиционни услуги, както и на архива на друго лицензирано предприятие представлява законово изискване, което Banka Koper е трябвало да изпълни при прекратяване на посредническата си инвестиционна дейност. Запитващата юрисдикция отбелязва на следващо място, че клиентите на Banka Koper не са били обвързани от прехвърлянето, тъй като са имали възможност да изберат своя нов инвестиционен посредник. Накрая, тя напомня, че Banka Koper не прехвърля своите служители, нито материалните си средства или организационната си работна структура на Alta Invest. В това отношение запитващата юрисдикция уточнява, че ако се констатира прехвърляне на предприятие, е очевидно, че клаузата от договора, изключваща поемането на служителите, ще бъде лишена от действие, поради което нейните съмнения не обхващат въпроса дали страните по договора за прехвърляне са могли да изключат прехвърлянето на служителите.
- 27 При тези обстоятелства Vrhovno sodišče (Върховен съд, Словения) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Следва ли разпоредбата на член 1, параграф 1 от Директива 2001/23 да се тълкува в смисъл, че и прехвърляне като извършеното при обстоятелствата в настоящия случай, с предмет финансовите инструменти и другите активи на клиентите (по-конкретно ценните книжа), воденето на сметките, безналичните финансови инструменти на клиентите и други

инвестиционни и акцесорни услуги, както и архива, трябва да се квалифицира като юридическо прехвърляне на предприятие или на обособена част от предприятие, като се отчита фактът, че след преустановяване на посредническата инвестиционна дейност от страна на първия ответник поверяването на предоставянето на посреднически инвестиционни услуги на втория ответник е зависело в крайна сметка от решението на възложителите (клиентите)?

- 2) При така описаните обстоятелства определящ ли е броят на възложителите, на които вторият ответник предоставя понастоящем посреднически инвестиционни услуги, след преустановяване на тази дейност от страна на първия ответник?
- 3) Отразява ли се по някакъв начин на констатацията за наличие на прехвърляне на предприятие или на стопанска дейност обстоятелството, че първият ответник продължава дейността си с възложителите като обвързан агент и при осъществяването на тази функция сътрудничи с втория ответник?“.

По преюдициалните въпроси

- 28 С преюдициалните си въпроси, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 1, параграф 1 от Директива 2001/23 трябва да се тълкува в смисъл, че поемането от второ предприятие на финансовите инструменти и другите активи на клиенти на дадено предприятие след прекратяване на дейността му, по силата на договор, чието сключване е задължително съгласно националното законодателство, представлява прехвърляне на предприятие или част от него, въпреки че, от една страна, клиентите на първото предприятие са свободни да не поверят инвестиционното управление на финансовите си инструменти на второто предприятие и от друга страна, първото предприятие продължава да действа като обвързан агент и в това качество работи в сътрудничество с второто предприятие.
- 29 Най-напред следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика обхватът на член 1, параграф 1, буква а) от Директива 2001/23 не може да се преценява само на основата на езиково тълкуване. Поради различия между текстовете на различните езици на тази директива, както и поради разлики между националните законодателства относно понятието за „юридическо прехвърляне“, това понятие трябва да получи достатъчно гъвкаво тълкуване, за да отговори на целта на тази директива, която, както следва от съображение 3 от нея, е свързана със закрилата на работниците и служителите при промяна на работодателя (решения от 20 януари 2011 г., CLECE, C-463/09, EU:C:2011:24, т. 29 и от 20 юли 2017 г., Píscarreta Ricardo, C-416/16, EU:C:2017:574, т. 37).
- 30 На следващо място трябва да се подчертае, че Директива 2001/23 е приложима, когато прехвърлянето на предприятие обхваща трайно организирана икономическа дейност. Понятието „субект“ съгласно член 1, параграф 1 от тази директива следователно се свързва с организирано групиране на хора и средства, което позволява извършването на стопанска дейност с определена цел (вж. в този смисъл решения от 10 декември 1998 г., Hidalgo и др., C-173/96 и C-247/96, EU:C:1998:595, т. 25 и от 29 юли 2010 г., UGT-FSP, C-151/09, EU:C:2010:452, т. 26).
- 31 По делото, предмет на главното производство, не се оспорва, че отделът за инвестиционни услуги на Ванка Корег представлява стопански субект, тъй като разполага с човешки и логистични ресурси, които позволяват извършването на стопанска дейност, изразяваща се в предлагането на посреднически услуги и инвестиционни дейности на възложители.

- 32 При това положение обстоятелството, че след прекратяване по смисъла на член 159 от ZTFI на предоставянето на инвестиционни услуги и дейности, както и на спомагателни услуги Банка Корея продължава да действа като обвързан инвестиционен посредник и в това качество работи в сътрудничество с възложители, сред които и Alta Invest, по принцип е без значение за определянето на разглежданата в главното производство сделка като „прехвърляне на част от предприятие“ по смисъла на член 1, параграф 1 от Директива 2001/23.
- 33 Накрая, следва да се припомни, че за да се определи дали е налице прехвърляне на предприятие или на част от него по смисъла на тази разпоредба, определящ критерий е дали стопанският субект запазва своята идентичност, като това е видно по-специално от действителното продължаване на дейността или от възстановяването ѝ (решения от 10 декември 1998 г., Hidalgo и др., C-173/96 и C-247/96, EU:C:1998:595, т. 21 и от 9 септември 2015 г., Ferreira da Silva e Brito и др., C-160/14, EU:C:2015:565, т. 25 и цитираната съдебна практика).
- 34 За да се прецени дали това условие е изпълнено, следва да се вземе предвид съвкупността от фактически обстоятелства, характеризиращи съответната сделка, сред които фигурират по-специално видът на съответното предприятие или стопанска дейност, наличието на прехвърляне на материални активи като сгради и движимо имущество, стойността на нематериалните активи към момента на прехвърлянето, поемането на съществена част от заетите лица от новия работодател, наличието на прехвърляне на клиенти, както и степента на сходство между дейностите, упражнявани преди и след прехвърлянето, и продължителността на евентуалното преустановяване на тези дейности (решение от 9 септември 2015 г., Ferreira da Silva e Brito и др., C-160/14, EU:C:2015:565, т. 26 и цитираната съдебна практика).
- 35 Тези елементи обаче са само отделни аспекти от задължителната цялостна оценка и поради това не могат да се преценяват поотделно (решение от 9 септември 2015 г., Ferreira da Silva e Brito и др., C-160/14, EU:C:2015:565, т. 26 и цитираната съдебна практика). По-специално, съответното значение, което следва да се отдаде на различните критерии, по необходимост ще варира в зависимост от осъществяваната дейност и дори от използваните методи на работа или управление в предприятието, стопанската дейност или съответната част от стопанската дейност (решение от 9 септември 2015 г., Ferreira da Silva e Brito и др., C-160/14, EU:C:2015:565, т. 27 и цитираната съдебна практика).
- 36 В главното производство е безспорно, както отбелязва Комисията в писменото си становище, че икономическата дейност, осъществявана от съответния субект, не изисква значими материални активи. За сметка на това, тъй като тази икономическа дейност се основава най-вече на нематериални активи, тяхното прехвърляне със сигурност има значение, за да се установи „прехвърляне на част от предприятие“.
- 37 Всъщност нематериалните активи, каквито са финансовите инструменти и останалите активи на възложителите, в случая клиентите, воденето на сметките им, останалите инвестиционни и спомагателни услуги, както и поддържането на архива, тоест на документацията за инвестиционните услуги и дейности, предлагани на клиентите, формират идентичността на съответния стопански субект по смисъла на съдебната практика, припомнена в точки 33—35 от настоящото решение.
- 38 Прехвърлянето на тези активи по необходимост зависи от изричното или мълчаливо приемане на клиентите, тъй като в контекст като разглеждания в главното производство предприятие, което прекратява дейността си, не би могло да задължи своите клиенти да поверят управлението на финансовите си инструменти на избрано от него предприятие.

- 39 От това следва, от една страна, че след като клиентите на Banka Korper не са били обвързани от договора за прехвърляне, сключен с Alta Invest, и са могли свободно да решат да му прехвърлят своите финансови инструменти, както отбелязва запитващата юрисдикция, това обстоятелство само по себе си не може да попречи да се установи „прехвърлянето на част от предприятие“ по смисъла на член 1, параграф 1 от Директива 2001/23.
- 40 Оттук следва, от друга страна, че трябва да се установи наличието на прехвърляне на клиенти, за да се квалифицира разглежданата в главното производство сделка като „прехвърляне на част от предприятие“.
- 41 За целта следва да се направи обща преценка на обстоятелствата, като по-специално се имат предвид мерките, които могат да подтикнат клиентите на Banka Korper да поверят управлението на своите финансови инструменти на Alta Invest.
- 42 Запитващата юрисдикция следва да има предвид наличието на изричен или не избор от страна на клиентите относно прехвърлянето на сметките им към Alta Invest, както и наличието на прехвърляне по подразбиране на архивите във връзка с техните сметки. В тези рамки тя следва да определи дали член 159, параграф 3 от ZTFI задължава инвестиционния посредник, който решава да прекрати тази дейност, да прехвърли документацията за сметките на своите клиенти само на едно лице, лицензирано в Словения да осъществява инвестиционни услуги и дейности, или документацията може да се прехвърли на няколко лица.
- 43 Друго обстоятелство, което следва да се вземе предвид, е наличието на финансови стимули, например поемането на разходите за прехвърлянето към Alta Invest.
- 44 Освен това, макар обстоятелството, че 91 % от клиентите на Banka Korper приемат управлението на финансовите им инструменти да бъде поверено на Alta Invest, видимо да потвърждава ефективността на подобни стимулиращи мерки, наличието на „прехвърляне“ по смисъла на член 1, параграф 1 от Директива 2001/23 все пак не би могло да се установи само въз основа на тази констатация, която освен това е последваща спрямо сключването на договора за прехвърляне между двете предприятия.
- 45 В крайна сметка именно запитващата юрисдикция, която единствена е компетентен да преценява фактите по делото в главното производство и да тълкува националното законодателство, следва окончателно да установи наличието или не на „прехвърляне на предприятие“ по смисъла на член 1, параграф 1 от Директива 2001/23 (вж. в този смисъл решения от 7 август 2018 г., Colino Sigüenza, C-472/16, EU:C:2018:646, т. 45 и от 6 декември 2018 г., Montag, C-480/17, EU:C:2018:987, т. 34).
- 46 С оглед на изложеното на поставените въпроси следва да се отговори, че член 1, параграф 1 от Директива 2001/23 трябва да се тълкува в смисъл, че поемането от второ предприятие на финансовите инструменти и другите активи на клиенти на дадено предприятие след прекратяване на дейността му, по силата на договор, чието сключване е задължително съгласно националното законодателство, въпреки че клиентите на първото предприятие са свободни да не поверят инвестиционното управление на финансовите си инструменти на второто предприятие, може да представлява прехвърляне на предприятие или на част от него, ако се установи, че е извършено прехвърляне на клиенти, във връзка с което преценка следва да се направи от запитващата юрисдикция. В това отношение броят на действително прехвърлените клиенти, макар и много висок, сам по себе си не е определящ, за да е налице квалификацията „прехвърляне“, и обстоятелството, че първото предприятие работи като обвързан агент в сътрудничество с второто, по принцип е без значение.

По съдебните разноси

- 47 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (девети състав) реши:

Член 1, параграф 1 от Директива 2001/23/ЕО на Съвета от 12 март 2001 година относно сближаването на законодателствата на държавите членки във връзка с гарантирането на правата на работниците и служителите при прехвърляне на предприятия, стопански дейности или части от предприятия или стопански дейности трябва да се тълкува в смисъл, че поемането от второ предприятие на финансовите инструменти и другите активи на клиенти на дадено предприятие след прекратяване на дейността му, по силата на договор, чието сключване е задължително съгласно националното законодателство, въпреки че клиентите на първото предприятие са свободни да не поверят инвестиционното управление на финансовите си инструменти на второто предприятие, може да представлява прехвърляне на предприятие или на част от него, ако се установи, че е извършено прехвърляне на клиенти, във връзка с което преценка следва да се направи от запитващата юрисдикция. В това отношение броят на действително прехвърлените клиенти, макар и много висок, сам по себе си не е определящ, за да е налице квалификацията „прехвърляне“, и обстоятелството, че първото предприятие работи като обвързан агент в сътрудничество с второто, по принцип е без значение.

Подписи